

проф. Синди Местън
проф. Дейвид Бъс

ЗАЩО ЖЕНИТЕ ПРАВЯТ СЕКС

Превод от английски
Весела Василева

Редактор
Милена Попова

Съдържание

ВЪВЕДЕНИЕ.....	7
1. КОЕ СЪБУЖДА ЖЕЛАНИЕ У ЖЕНАТА?.....	21
2. УДОВОЛСТВИЕТО.....	59
3. НЕЩОТО, НАРЕЧЕНО ЛЮБОВ.....	87
4. ТРЪПКАТА НА ЗАВОЕВАНИЕТО.....	121
5. ЗЕЛЕНООКОТО ЧУДОВИЩЕ.....	149
6. ЧУВСТВО ЗА ДЪЛГ.....	171
7. УСЕЩАНЕ ЗА ПРИКЛЮЧЕНИЕ.....	205
8. СДЕЛКА И БАРТЕР.....	231
9. СКОК В САМОЧУВСТВИЕТО.....	261
10. ТЪМНАТА СТРАНА.....	285
11. СЕКСУАЛНА МЕДИЦИНА.....	317
ЗАКЛЮЧЕНИЕ.....	351
БЛАГОДАРНОСТИ.....	355

ВЪВЕДЕНИЕ

Защо жените правят секс е изключително важен, но удивително слабо проучен въпрос. Една от причините за пренебрегването му е, че учените, а и всички останали приемат, че отговорите са почти очевидни – за да изпитат удоволствие, за да изразят любовта си или поради най-сериозната причина на физиологическия нагон за секс – възпроизвеждането. И така, за да разкрием тайните на женската сексуалност, преди повече от десет години ние решихме да започнем интензивен изследователски проект, който предвиждаше участието на повече от три хиляди души.

Когато нашата научна статия „Защо хората правят секс“ беше публикувана през август 2007 г. в „Аркайвс ъф секшуал бихейвиър“, тя предизвика лавинообразен интерес. Но онова, което разкриваха медийните публикации, беше все пак само върха на айсберга. В самото изследване ние бяхме успели да изолираме двеста трийсет и седем вида сексуална мотивация, които отразяваха невероятното многообразие от психологически нюанси. Тези мотиви варираха от прозаичното „Беше ми скучно“ до възвишеното „Исках да се доближа до Бог“; от алтруистичното „Исках да накарам партньора си да се почувства по-добре“ до отмъстителното „Исках да накажа съпруга си заради изневярата му“. Някои жени правят секс, за да се почувстват силни и властни, други – за да се почувстват свободни и безотговорни. Някои искат да се докажат пред приятелките си, други искат да наранят враговете си. („Исках да сложа край на конкуренцията помежду ни, като преспя с гаджето ѝ“.) Някои изразяват с това романтичната си любов („Исках да се слея с моя любим“); други влагат плашеща омраза („Исках да предам на още някого венерическата си болест“). Но никое от тези обяснения не отговаря на въпроса „защо“, който се крие зад всеки мотив.

Използвайки статистически методи, ние разпределихме мотивите в няколко естествени категории. След това се заехме да изследваме в по-големи подробности сексуалния живот на жените в ново проучване, предназначено специално за тази книга. Освен това обвързвахме проучването си с последните научни открития – от нашите лаборатории и от лабораториите на други учени по целия свят, – за да представим това, което по наше убеждение е едно от най-пълните и задълбочени изследвания на женската сексуалност, правени до този момент.

„Защо жените правят секс“ изважда на бял свят нашите открития чрез подробни изложения на автентични женски разкази: мотивите, които възпират жените да правят секс; теорията, стояща зад всеки такъв мотив, и определяща според нас защо всеки от тези мотиви съществува в женската сексуална психология. И макар че човешката сексуалност дълги години е в центъра на нашите научни интереси, този разкри много повече за женската сексуалност, отколкото можехме да очакваме.

Как протече съвместната ни работа върху този изключителен проект? Както можете да предположите, като преподаватели в департамента по психология на Тексаския университет в Остин, нашите кабинети са в непосредствено близост. Предвид професионалните ни интереси, ние сме водили много разговори върху човешката сексуалност. Един ден темата на разговора се насочи към сексуалната мотивация и ние се впуснахме в обсъждането на простия въпрос: защо хората правят секс?

Съавтори и експерти в своите области, ние се допълваме по съвършено уникален начин. Единият от нас, Синди М. Местън, е клиничен психолог и един от водещите в света специалисти по психофизиология на женската сексуалност. Другият, Дейвид М. Бъс, е еволюционен психолог и един от световните експерти по стратегии на междуполовото партньорство. Нашето сътрудничество ни даде възможност да постигнем много по-задълбочено разбиране на женската сексуалност, отколкото всеки от нас поотделно би могъл да направи това. Погледната едновременно от клинична и от еволюционистка перспектива, женската сексуалност поставя интересни въпроси. Защо жените харесват определени качества в партньорите си, а други ги отблъскват? Какви

тактики използват жените, за да привлекат предпочитаните от тях сексуални партньори? Защо някои жени обвързват психологически любовта със секса? Защо любовните романи са много по-привлекателни за жените, отколкото за мъжете? Защо някои жени правят секс, за да задържат партньора си, докато други използват секса, за да се отърват от нежелан партньор?

Научните изследвания върху секса, или „сексологията“, е многопрофилно поле, включващо дисциплини като психология, социология, антропология, еволюционна биология и медицина. В последните няколко десетилетия сексологията се е съсредоточила върху три основни задачи: да разбере и определи кои видове сексуално поведение, наклонности и отношения са нормални или здравословни; да дефинира по какъв начин биологичните фактори, житейските събития и личните предпочитания или обкръжаващите обстоятелства формират сексуалната ни идентичност и желания; и, трето, да разбере как човешката сексуалност влияе на и бива повлиявана от социалните взаимоотношения. Клиничните психолози се интересуват особено от степента, до която личният сексуален избор или отклик може да бъде променян или развиван. Еволюционните психолози изучават адаптивните функции на отделните компоненти на сексуалната психология, както и защо сексуалните мотивации понякога не работят добре в съвременната среда.

От края на XIX в. изследователите на секса прилагат главно три научни метода за изследване на сексуалното поведение: първо, проучване на клинични случаи, второ, анкети и проучвания и, трето, наблюдения върху поведението и самоопределянето. Проучването на клинични случаи включва задълбочено и детайлно описание на индивидуални случаи на сексуален проблем или аномалия. Например един от първите сексолози, Рихард фон Крафт-Ебинг (1840–1902) забелязва преобладаваща мастурбация сред своите пациенти и заключава (погрешно), че мастурбацията е източникът на всички сексуални отклонения. Като се основава на своите изследвания върху клиничните случаи, психиатърът Зигмунд Фройд (1856–1939) стига до теоретичната теза, че еротичните желания в детството определят сексуалното поведение в зрелостта.

Пионер в метода на изследователските проучвания е Хавлок Елис (1859–1939), който подчертава широкото разнообразие

зие в индивидуалната сексуална ориентация и поведение и пише детайлизирано автобиографично изследване върху собствения си „отворен брак“ с лесбийка, самоопределила се като такава. През 40-те и 50-те г. на XX в. Алфред К. Кинси (1894–1956) и неговите сътрудници Уордъл Б. Помрой, Пол Х. Гебхарт и Клайд И. Мартин правят революция в начина, по който американците гледат на сексуалния си живот, публикувайки две статии, описващи сексуалните дейности на мъжете и на жените. Кинси и екипът му формулират стандартизирана анкета, която използват, за да съберат от близо осемнайсет хиляди мъже и жени от цяла Америка подробни разкази за сексуалния им живот – и това е най-широкообхватното изследване, правено някога върху сексуалните практики на човека. Лично Кинси е записал 7985 разказа.

Робърт Лату Дикинсън (1861–1950), практикуващ гинеколог от Ню Йорк, поставя началото на първите лабораторни наблюдения на женската сексуалност, създавайки стъклената тръбичка, с която да наблюдава и документира вътрешната сексуална анатомия на женското тяло. Кинси също използва техники на директно наблюдение, за да изучава сексуалните реакции, но съвременната ера на лабораторните сексуални изследвания започва с работата на Уилям Х. Мастърс (1915–2001) и Вирджиния Е. Джонсън (1925), които са женени в периода 1971–1992 г. За разлика от ограничените наблюдения, осъществени от техните предшественици, Мастърс и Джонсън събират почти седемстотин мъже и жени, за да участват в техните лабораторни изследвания, при които документират психологическите промени, настъпващи при сексуална възбуда и оргазъм. Те откриват ролята на вагиналната лубрикация в сексуалната възбуда, физиологията на многократния оргазъм и сходството между клиторния и вагиналният оргазъм при жената.

След публикацията на основното съчинение на Мастърс и Джонсън, книгата „Сексуалните реакции на човека“, се появява относително самостоятелен клон на лабораторни изследвания: *сексуална психофизиология*. Изследванията по сексуална психофизиология проучват комплексното взаимодействие между психологическото (чувства, емоции и мисловен процес) и физиологическото (хормони, химически вещества в мозъка, генитални секрети и овлажняване) в сексуалното поведение на човека.

Психологически сексуалната възбуда обикновено се измерва посредством анкети, в които се задават въпроси колко възбуден или не дотам възбуден се е чувствал човек в дадена ситуация и дали настроението му е добро, лошо, дали е бил спокоен или нервен. В ранните години на развитието на психофизиологията изследователите определят сексуалната възбуда на човека с инструменти, използвани в други области. Например измерването¹ на ерекцията на мъжкия penis се е извършвала с машини, предназначени за предпазване на конете от мастурбация, и използвани през XIX в. от конярите! В началото на 70-те години² на XX в. двама лекари разработват метод, чрез който се измерва температурната промяна във вагината на овцете. Те твърдят, че уредът „не предизвиква дискомфорт у будните овце“ по време на експеримента, който трае четири часа. И макар че уредът е твърде неудобен и груб, за да се използва в гинекологията, принципът му на направа не е много по-различен от съвременните уреди за вагинални прегледи.

Днес учените измерват физиологическите сексуални реакции, и по-специално циркулацията на кръв в гениталиите чрез много способности. При жените се прилага включително фотоплетизмография (светлочувствителен уред), Доплеров ултразвук на пулса, ядреномагнитен резонанс на таза, сонзорно измерване на температурните промени във вагината и лабиите, топлинно изображение на бедрата и гениталиите. Освен това психофизиолозите следят промените в сърдечната дейност по време на сексуална възбуда, дишането, телесната температура, кръвното налягане и функцията на потните жлези. Въпреки че тези негенитални изследвания могат да дадат информация за физиологичното състояние на човешкия организъм по време на сексуална възбуда, те не дават точна индикация за сексуалната реакция, тъй като емоции като гняв, страх, тревога и дори веселие могат да предизвикат същите промени. Напоследък все по-често учените прилагат ядреномагнитен резонанс, за да определят точно

¹ Rosen, R. C., and Beck, J. G. (1988). *Patterns of Sexual Arousal: Psychophysiological Processes and Clinical Applications* (New York: Guilford Press), 17–18.

² Abrams, R. M., and Stolwijk, J. A. J. (1972). „Heat Flow Device for Vaginal Blood Flow Studies,” *Journal of Applied Physiology* 33:43–46.

онези части на мозъка, които участват в сексуалните реакции и сексуалното поведение на човека.

Всички тези съвременни техники позволяват на учените от лабораторията по психофизиология на секса „Местън“ и на други подобни на нея лаборатории по целия свят да изучат пълния спектър на сексуалната реакция. През последните единайсет години в лабораторията „Местън“ са проучвани въпроси като: какво е съотношението между нивото на гениталната възбуда и психологическата възбуда? По какъв начин ранните травматични сексуални преживявания се отразяват върху женската способност за физическа и психическа сексуална възбуда в зрелостта? По какъв начин образът на женското тяло влияе върху цялостната сексуална функция и удовлетворение на жената? Какво е отражението на тютюнопушенето и другите наркотични вещества върху способността на мъжете и на жените да се възбуждат сексуално? Как се отразяват антидепресантите на способността на жените за сексуална възбуда и оргазъм и как можем да преодолеем тези нежелани странични ефекти в секса? Дали сексуалният акт променя хормоналната картина в организма на жената по начин, който би могъл да се отрази на сексуалния ѝ апетит като цяло? И защо тревогата понякога увеличава, а друг път потиска сексуалното желание на жената?

Психологическите и физиологическите методи се прилагат също и за да се подлагат на проверка основаващи се на еволюцията хипотези за женската сексуална психология. За някои може да изглежда странно, че тези въпроси се разглеждат през призмата на еволюираните сексуални желания, на еволюирания избор на партньор и на еволюираната психология на сексуалното съревнование. Наистина, до петдесетте години на XX в. в областта на чистата биология се смяташе за несериозно да се говори, че е възможно еволюционни процеси да оформят „поведение“ по какъвто и да било начин, като чистите биолози се придържаха твърдо към анатомията и физиологията. Оттогава науката еволюционна биология е радикално променена. В крайна сметка сексуалните органи са създадени за секс! Анатомията, физиологията и психологията не могат да бъдат разделени от поведението, за което са били създадени.

Когато стане дума за еволюция, много хора си представят неща като кървава битка на живот и смърт или „закона на джунг-

лата“. Макар че борбата за оцеляване със сигурност е част от теорията на еволюцията, тя определено не е най-важната ѝ част. Наистина, самият Дарвин е бил дълбоко объркан от явления, които не е можел да обясни с така наречения „естествен подбор“. Чудеса от рода на фантастичната опашка на пауна например просто не се поддават на обяснение от теорията на естествения подбор. Как би могла да се появи тази разкошна опашка в хода на еволюцията, след като тя представлява такъв голям разход на енергия и е дръзко предизвикателство към хищниците – фактори, които са абсолютно пагубни от гледна точка на оцеляването? В частната си кореспонденция Дарвин пише, че като види опашка на паун, има кошмари, защото тя опровергава логиката на неговата теория за естествения подбор.

Кошмарите на Дарвин спират, когато той достига до втората си еволюционна теория, оказала се ключова за разбирането на женската сексуална психология: теорията за сексуалната селекция. Сексуалната селекция се отнася до еволюцията на генетичните характеристики не заради предимствата, които те осигуряват на организмите при тяхното оцеляване, а по-скоро заради предимствата, които им дават при размножаването им. Сексуалният подбор се осъществява чрез два отделни процеса: съревнование между представителите на един и същ пол или вътреполово съревнование, и привилегирован избор на партньор (наречен също така междуполов подбор). При вътреполовото съревнование представителите на един пол се състезават помежду си и победителите имат сексуален достъп до партньори по техен избор. Два елена, сплели рога в битка: типичният образ на това вътреполово съперничество. И макар че Дарвин поставя ударението върху вътреполовото съревнование на екземплярите от мъжки пол, то, що се отнася до хората, съревнованието между жените е еднакво по интензитет. Тъй като мъжете от всеки вид се различават по качествата си – физическа привлекателност, здравословно състояние, способност за добиване на блага и ресурси и генетически качества, – то жените, които успяват да изпреварят другите жени в състезанието за сексуален достъп до мъжете с най-желаните качества, получават репродуктивно предимство пред останалите жени. Така че еволюционният процес се отнася не толкова до борбата за оцеляване, колкото до борбата и успеха при репродукциране.

Благодарение на вътреполовото съревнование качествата, които осигуряват достъпа до по-желаните партньори, се предават и запазват при поколението в по-висока степен, защото победителите се чифтосват по-успешно и създават по-многобройно или по-качествено поколение. Генетическите характеристики, които като цяло водят до загуба в съревнованието, се губят и при еволюцията, защото се предават в по-малко количество при поколението. Въпреки че този процес понякога е по-явен при мъжките екземпляри, чието съревнование е често много показано, същият принцип действа и при женските, при които обаче съревнованието е по-дискретно. Сред хората например социалната репутация е ключов компонент при вътреполовото съревнование. Социалната репутация се печели или губи посредством дискретни вербални сигнали, кляуки, групови формирания и други тактики, които понякога остават неуловими. Еволюцията – която означава просто промяна с течение на времето – се явява директно последствие от вътреполовото съревнование, защото победителите имат по-голям достъп до желаните партньори.

От една страна, привилегираният избор на партньори означава и достъп до желаните генетични качества, което в крайна сметка води до по-голям репродуктивен успех за този, който избира. Например жени, които избират да правят секс със здрави мъже, печелят репродуктивно предимство пред жени, които са избрали да правят секс с мъже в недобро здраве. Самите жени остават по-здрави, защото не рискуват да се заразят със същите болести, в случай че те са заразни. Децата им ще бъдат по-здрави, защото те също няма да се заразят от болестите на мъжа при близък контакт с него. И доколкото генетическите качества, които се отнасят до здравето са частично унаследими, то децата на тези жени ще наследят гените на доброто здраве. Предпочитанията на жените към техните партньори и качествата, които те намират за сексуално привлекателни, са еволюирали, защото те са причината майките от всички поколения да правят мъдър избор и по отношение на сексуалните си партньори, и по отношение на дълготрайните си връзки.

Еволюцията на психологическите механизми е далеч по-обхватен процес, включващ женските сексуални желания, моделите на сексуално привличане, предпочитания към определени партньори, появата на любовните чувства, сексуалната ревност

и още безброй неща. Всеки значим компонент от сексуалната психология на жената разрешава определен проблем на адаптацията, осигурявайки едно или друго предимство – или по-точно осигурявайки предимство на пра-пра-пра-бабите, което съвременните жени са наследили. Така че, когато специалистите по еволюционна психология говорят за „еволюирали психологически механизми“ или за „психологическа адаптация“, те нямат предвид закостенели, роботоподобни инстинкти, проявяващи се в поведението, независимо от обстоятелствата. Точно обратното, човешките адаптационни механизми са изключително гъвкави, крайно чувствителни към обстоятелствата и се активират само в някои социални контексти. Една еволюира емоция, като сексуалната ревност например, може да мотивира жената да прави секс с партньора си, за да отклони мислите му от другата жена. Но една жена обикновено изпитва сексуална ревност само ако съществува сексуална заплахата за нейната връзка.

Освен това жената би могла да реагира на сексуална заплахата и по много други начини, например чрез повишена бдителност или увеличаване на количеството любов, която демонстрира. Дори когато сексуалната адаптация на жената е активирана, това не значи, че тя задължително ще трябва да действа в съгласие с нея. Сексуалното желание на жената например може да се активира от случен разговор с висок, тъмнокож и красив непознат мъж, но тя може да избере да не действа в съгласие с това желание, защото е избрала да остане лоялна към постоянния си партньор, бои се да не навреди на репутацията си или има морални или религиозни задръжки. Психологическата адаптация не значи неотменими инстинкти, които неизбежно се проявяват в поведението, а по-скоро гъвкави механизми, чийто израз е в много висока степен зависим от контекста.

През последните двайсет години лабораторията по еволюционна психология „Бъс“ използва разнообразни методи за изследване на човешката сексуална психология. Методите варират от проучвателни наблюдения на женските тактики за сексуално привличане в баровете за запознанства до проследяване на физиологическите промени в организма на жени, които си представят как техният любим прави секс с друга жена. Включват лични изповеди на жени за „отмъкване“ на сексуални партньори; експериментални изследвания на женската сексуална привлека-

телност върху мъжката психика; и хормонално проследяване на ефекта на овулацията върху женското сексуално желание. Хората, участващи в експериментите, са студенти, влюбени двойки, младоженци, по-зрели двойки, при огромно социокултурно многообразие от над десет хиляди души от трийсет и три страни по света. В лаборатория „Бъс“ е проучена опасната страст на сексуалната ревност, въпроса защо жените поддържат извънбрачни връзки, родителски тактики за потискане на сексуалността на дъщерите, еволюция на любовта, сексуална изневяра, ефектите на овулацията върху женската сексуалност, дали мъжете и жените могат да бъдат „просто приятели“, личностни симптоми за сексуално удовлетворение, улики, по които се съди за странична връзка на партньора, злепоставяне и клюки на сексуални съперници и „сексуална интелигентност“.

Фактът, че много компоненти на женската сексуална психология имат еволюционна функция не означава, че всички тези характеристики са адаптивни или че сексуалното поведение на всяка жена задължително я облагодетелства. Точно обратното. Както ще се убедите сами, четейки тази книга, някои причини тласкат жените към сексуални отношения, които са саморазрушителни и причиняват лични проблеми, загуба на самоуважение и дори житейски трагедии. Някои от тези проблеми достигат клинична степен и причиняват тежки сексуални разстройства. В проучването си ние покриваме целия диапазон на женската сексуална психология – от най-тежките разстройства и това как можем да са справяме с тях, до поддържането на най-удовлетворяващ и пълноценен сексуален живот.

Нашето ново и досега неиздавано проучване на въпроса „Защо жените правят секс?“ беше проведено по интернет между юни 2006 г. и април 2009 г. Поканата за участие се отправяше чрез уеблинкове и онлайн реклами, които предлагаша на жените да се включат в изследване на техните сексуални мотивации. Самото проучване се хостваше от сървър със 128-битово криптиране на информацията¹, технология за защита на информацията от хаке-

¹ Неголям брой жени предпочетоха да ни изпратят отговорите си директно с имейл, вместо да попълнят анкетата онлайн.

ри и за осигуряване пълната анонимност на участничките. Жените, които се отзоваха, първо трябваше да попълнят декларация, че са информирани за условията за участие и са съгласни с тях, като получиха подробни разяснения за предмета на изследването и уверения, че биха могли да прекратят участието си по всяко време. В книгата ни разказите на жените са цитирани точно и изчерпателно, като сме спестили онези подробности, по които биха могли да бъдат идентифицирани, за да се запази пълна конфиденциалност. Освен това уведомихме участничките, че ако почувстват какъвто и да било психически дискомфорт по време на участието си или се разстроят от въпросите и отговорите, които им дават, имат достъп до клиничен психолог, с когото да обсъдят своето състояние.

Изследването започна с въпроса дали участничките са правили секс по някоя от 237-те причини, констатирани от нашия екип в началото на проучването ни. Ако отговорът на жените беше „да“, то те биваха приканвани да опишат конкретния случай; ако беше „не“, задавахме следващия въпрос. Отговорите на жените потвърждаваха, увеличаваха и обогатяваха първоначалните ни предположения в предварителните ни изследвания защо жените правят секс. Най-важното е, че по този начин реално съществуващи жени получиха възможността да формулират със свои думи мотивацията си да правят секс, осигурявайки ни прозрения в сексуалната психология, по-дълбоки от онези, до които бихме могли да достигнем чрез статистическия анализ.

В хода на изследването своя опит с нас споделиха хиляда и шест жени с най-различна социокултурна история. Те са от четиридесет и шест от общо петдесет и двата щата (всички с изключение на Аляска, Монтана, Небраска и Делауеър), от осем от десетте канадски провинции (всичките без Саскачеван и остров Принц Едуард) и една от двете територии (Северозападна територия); от три европейски държави (Германия, Белгия и Франция), както и от Австралия, Нова Зеландия, Израел и Китай. Възрастта на жените варира от осемнайсет (най-младата, която допуснахме в проучването) до осемдесет и шест, а етнически жените са американски индианки, азиатки, чернокожи, бели (не испаноезични) и латиноамериканки. Около 57 % се определят като принадлежащи към определена религия – християнска (англиканска, баптистка, католическа, епископална, лютеранска, методистка,

петдесятна, мормонска, протестантска и адвентистка), еврейска, мюсюлманска, будистка, индуистка, даоистка, унитаристка, универсалистка и езическа (или уика), 26 % казаха, че са агностици, и 14 % – че са атеисти. Въпреки че проучването се провеждаше по интернет, участниците имаха разнообразен социалноикономически статус – 17 % са със семеен доход до 25 000 долара на година; 31 % са с доход между 25 000 и 50 000 долара, 33 % са с доход между 50 000 и 100 000 долара и 19 % са с доход над 100 000 долара годишно.

Разбира се, ние задавахме и въпрос относно статута на обвързаност на жените и относно тяхната сексуална ориентация. Приблизително 80 % заявиха, че в момента имат връзка, 10 % имаха сексуални контакти, но не поддържаха трайна връзка. Деветдесет и три процента от жените заявиха, че са предимно или изключително хетеросексуални, 2 % се определяха като бисексуални, а 5 % – като предимно или изключително хомосексуални. Единайсет процента не бяха избрали нито едно от тези определения, поставяйки се в други граfi – включително гей, лесбийки, асексуални, би-любопитни, хетеро-с-вариации, омнисексуални, пансексуални, странносексуални, хетеро плюс още нещо, флуидни, отворени, полиаморозни, все още проучващи се, и други различни комбинации като например „най-вече хетеросексуална с лек гей нюанс“.

Една от изненадите в нашето изследване беше, че при всяка от причините, поради която жените правят секс, ние открихме и успехи, и провали. Сексът често бе за тях невероятно удоволствие, източник на вълнение, любов, свързаност и самопознание:

Открих..., че са важни две неща – да можеш да бъдеш наистина силно сексуално свързан с другия, докато в същото време можеш да се смееш с него от сърце и да се чувствате заедно добре по някакъв неповторим начин. Като че ли смъхът и сексът удовлетворяват едновременно двете основни човешки нужди.

хетеросексуална, 42 г.

Жените се наслаждават на своя сексапил и на своята сексуалност, но целите, преследвани чрез секса, понякога не се осъществяват. И наистина, понякога сексът кара жената да се чувства са-

мотна, огорчена и разочарована. Една жена от нашето проучване е търсила секс, за да облекчи самотата си и усещането, че е непривлекателна, но не е успяла да го постигне по този начин:

В последната си връзка правих секс, за да не се чувствам толкова ужасно самотна и нежелана. Беше глупаво, защото в крайна сметка се почувствах още по-зле... сега съжалявам, защото ние не се познавахме много добре и не бяхме съвсем наясно накъде върви всичко. На следващия месец се разделихме.
хетеросексуална, 39 г.

И за сметка на всеки неуспех, открихме сексуално преживяване, което носи голямо удовлетворение и самочувствие. Ето как една жена е описала секса като начин да подхрани своята самоувереност:

Правих секс с две момчета, защото ми стана жал за тях. Момчетата бяха девствени и на мен ми стана криво, че никога не са правили секс, така че го направих с тях. Чувствах се все едно им правя голяма услуга, която никой досега не им е правил. Чувствах се по-силна от тях, сякаш бяха някакви дребосъчета, а аз имах целия контрол. Ролята на учителка ми вдъхна страхотно самочувствие и ме накара да се чувствам по-желана.

хетеросексуална, 25 г.

Друга жена е убедена, че сексът е начин да се докоснеш до Бог:

Не мога в действителност да опиша това усещане... освен като чиста радост и връзка с другия човек, в която чувствам, че се приближавам до циклите на живота и до спотаената, но осезаема енергия в света...всъщност, Бог.

хетеросексуална, 21 г.

Чрез думите на много жени, чрез широкоспекърни научни и клинични открития и чрез нашите собствени оригинални разработки, женската сексуалност може да бъде видяна в цялото си многообразие, независимо дали сексуалната случка е довела

до удоволствие, съжаление, емоционална връзка или трансцендентна любов.

Ние вярваме, че крайният резултат от нашите усилия ще помогне на жените да взимат решения, основани на по-добра информираност за това кога, как, и разбира се, *защо* ще правят секс в рамките на една връзка или извън нея. Въпреки че тази книга не е замислена като книга за „самопомощ“, ние сме сигурни, че читателите ще извлекат информация, което ще приложат в собствения си живот и ще споделят със сексуалните си партньори. Надяваме се, че тази книга ще даде на читателите нова оптична система, с която да погледнат на многообразието от форми в женската сексуална психология.